

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ, διήγημα
ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ Στέλλας Ε.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτὴ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ βασιλεὺς ἔστατο ἀναπνέων τὸν καθαρὸν ἀέρα. (Σελὶς 329).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Ε'

ΠΥΡ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἀσπόνδου ἐχθρᾶς τοῦ
ὁ Λουδοῦ, ὅστις εἶχεν ἐλπίσει, ὅτι θὰ ἡ-
δύνατο ν' ἀποσυρθῇ πρὸ τῆς ἀφίξεώς της,

ἐκινήθη ὅπως ἀναλάβῃ τὰ ἔγγραφα τοῦ
καὶ ἀναχωρήσῃ.

— Αὐτὴ ἡ γυνὴ, ἐσκέφθη, θὰ ἔχῃ κα-
νένα δαίμονα, ὅστις τὴν προειδοποιεῖ νὰ
ἐμφανίζεται εἰς τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς,
κατὰ τὴν ὁποίαν μοῦ εἶνε δυσάρεστος ἡ
ἐμφάνισίς της.

Καὶ ἤδη ἀπεχαιρέτιζε, διότι μεταξὺ
αὐτοῦ καὶ τῆς μαρκησίας ὁ πόλεμος ἦτο
ἀρκετὰ κεκηρυγμένος, ὥστε νὰ ἐπιτρέπη
τὰς τοιοῦτου εἶδους ὑποχωρήσεις, ὅσον
ἀπότομοι καὶ ἂν ἦσαν.

Ἄλλ' ἡ μαρκησία ἀπευθυνομένη πρὸς
τὸν βασιλέα:

— Ἀρκετὰ εἰργάσθητε, Μεγαλειότατε,
εἶπεν, τώρα ἀρχίζουν τὰ γυμνάσιά μας.
Σήμερον πρόκειται ν' ἀποφασισθῇ ἂν αἱ
ἱεραὶ τραγωδίαι τοῦ ἀτυχοῦς Ρακίνα εἶνε
τόσον ἀποτροπαίως βέβηλοι. Ἐλθετε, ἀ-
κροάσθητε καὶ κρίνατε.

Ὁ Λουδοῦ ἐπωφελήθη τῆς μετὰ τοὺς
λόγους της σιγῆς, ὅπως χαιρετίσῃ καὶ
ἀπέλθῃ· ἀλλ' ἡ κυρία Μαιντενὼν μειδιῶσα
πάντοτε:

— Δὲν ἀποκλείεται ὁ κύριος ὑπουργός, εἶπεν.

Τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ἐφόβισε τὸν Λουβοά· περισσότερο ἀπ' ὅ,τι θὰ τὸν ἐφόβιζε θύελλα· ἐπέσπευσε τὴν ἀναχώρησίν του, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἀναλαμβάνων τὸ χαρτοφυλάκιον ἐξήγαγε τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἔγγραφον τῆς ἀστυνομίας καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὴν μαρκησίαν παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

— Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά ἐν ἀπελπισίᾳ· θέλετε νὰ ἐξεγείρετε νέας δι' ἐμέ δυσχερείας· σὰς εἶχα καθικετεύσῃ τόσῳ νὰ μὴ ἀναγνώσετε αὐτὴν τὴν ἔκθεσιν.

Ἡ μαρκησία ἀνέγνωσε χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ:

— Λοιπὸν, κυρία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, κατὰ πόσον εἶνε ἀληθὴ αὐτά;

— Τοῦλάχιστον ἡ κυρία θὰ πεισθῇ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐγὼ δὲν ἀνέμιχθην ποσὼς εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

— Δὲν εἰζέυρω διόλου τί σημαίνει τοῦτο, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Βλέπετε ὅμως ὅτι εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ Λαβερνῆ.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ δὲν ἔννοῶ.

— Καὶ πῶς ἐξηγεῖτε τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου Λαβερνῆ;

— Ἀλλ' ὁ κύριος Λαβερνῆ δὲν ἀπουσιάζει, Μεγαλειότατε, παρατηρήσατέ τον, ἰδοὺ!..

Καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύον τὸν κήπου ὅπου ἐφαίνετο ὁ Γεράρδος περιπατῶν μετὰ τοῦ Ἰασπίνου· ὁπισθέν των ἐβάδιζον δύο ἕτερα ἄτομα, ἅτινα ἦτο δύσκολον ν' ἀναγνωρίσῃ διὰ μέσου τῶν αἰγοκλημάτων καὶ τῶν ἡνθισμένων λειριῶν.

Ὁ βασιλεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν Λουβοά, — Τῷ ὄντι, εἶπεν, ἰδοὺ ὁ κύριος Λαβερνῆ.

Ἡ μαρκησία εἶχεν ἤδη νεύσει πρὸς τὰ τέσσαρα ἄτομα, ἅτινα προέβησαν εἰς ὑπάντησιν τοῦ βασιλέως βαδίζοντος ὡσαύτως μηχανικῶς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Μήπως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν τὸν εὐπατρίδην; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετ' ἀφελοῦς περιεργείας.

— Βεβαίως.

— Πλησιάζατε, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενών.

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν εὐσεβάστως.

Ὁ Λουβοά θὰ ἔδιδεν ἐν ἑκατομύριον ἂν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει πρὸ δέκα λεπτῶν.

— Ποῦ ἦσθε χθὲς τὴν ἐσπέραν, κύριε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς· ἀνεχώρησατε ἐκ Βερσαλλιών;

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε.

— Διὰ ποίαν αἰτίαν;

— Διὰ ν' ἀναζητήσω κάποιον τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Ρακίνας εἶχεν ἀνάγκην.

— Ὁ κύριος Ρακίνας;

— Ἐδῶ εἶνε· εἶπε μετὰ ζωηρότητος ὁ Γεράρδος. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐδοκεῖ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ;

— Κύριε Ρακίνα, ἐφώνησεν ἡ μαρκησία, ἔλθετε.

Ὁ ποιητὴς προσέδραμεν.

— Καλημέρα, Ρακίνα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· τί ἀνεθέσατε χθὲς εἰς τὸν κύριον Λαβερνῆ;

— ὦ! Μεγαλειότατε, ὁ κόμης δι' ἐμέ ὑπῆρξεν ἀληθὴς Πρόνοια.

— Μπᾶ! καὶ εἰς τί;

— Ἰδὼν ὅτι ἐστερούμην μουσικῆς διὰ τὰ ἄσματα καὶ τὰ χορικά μέρη τῆς Γοθολίας καὶ ἀκούσας νὰ παραπονοῦμαι ἐνώπιον τοῦ φίλου του, σεβασμιωτάτου ἐπισκόπου Τροίας, ὁ κύριος κόμης ἀνεδέχθη νὰ μοῦ εὕρῃ μουσικὴν καὶ μουσικόν καὶ μοῦ ἐπρομήθευσεν ἀμφοτέρω ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν μου.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς· καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ μουσικός;

— Ἐχει ὄνομα μουσικώτατον, Μεγαλειότατε· ὀνομάζεται Βελαίρ.

— Βελαίρ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτος.

— Βελαίρ! ἐπιθύρυσεν ὁ Λουβοά.

— Μουσικός πρώτης τάξεως· εἶπεν ἡ μαρκησία· θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας ταύτης διὰ νὰ τὸν παρουσιάσω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Ἐδῶ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Λουβοά.

— Πλησιάζατε, κύριε Βελαίρ, εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Βελαίρ ἐπλησίασε ροδόχρους καὶ ὠραῖος ὡς Ἀπόλλων.

— Εἶνε ὁ κύριος Βελαίρ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτος διὰ τὴν παρουσίαν του καὶ διὰ τὴν παρουσίαν σου.

Ὁ Λουβοά ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας ὡς νὰ παρέδιδε τὰ ὅπλα.

— Λοιπὸν; οἱ δῆθεν φυγάδες ἀνευρέθησαν ἀμφοτέρω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς κρυφίως πρὸς τὸν ὑπουργόν του.

— Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά ὠργισμένος, ὅτι δὲν ἔγειναν ἄφαντοι τὴν νύκτα.

— Τί ἐκάμετε τὴν παρελθούσαν νύκτα; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἀποτόμως τὸν μουσικόν.

Οὗτος ἐταπεινώσε μετριοφρόνως τὸ βλέμμα.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εὐδοκήσατε νὰ ἐρωτήσετε τὸν κύριον Ρακίναν.

— Τότε ἀπάντησε, Ρακίνα.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν ὁ ποιητής, ὅτι ὁ κύριος Βελαίρ δὲν θέλει νὰ ἐπαινεθῇ μόνος του. Θὰ τὸ πράξῃ ὅμως ἐγὼ ἀντ' αὐτοῦ. Ὁ κύριος Βελαίρ τὴν παρελθούσαν νύκτα συνέθεσεν ἐν ἀριστουργήμα.

— Ἀ! αὐτὸ δὲ εἶνε παρὰ πολὺ! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά.

— Δὲν εἶνε ἀληθές, Ἐξοχώτατε, ὅτι εἶνε τῷ ὄντι πάρα πολὺ; εἶπεν ἀφελῶς ὁ ποιητής... νὰ μελοποιήσῃ δεκαεπτὰ στροφάς, νὰ ἀντιγράψῃ ὅλα τὰ μέρη, νὰ τὰ ἐτοιμάσῃ διὰ νὰ μελετηθῶσι σήμερον τὸ πρωί... Εἶνε ἀληθές κατόρθωμα!

— Λέγετε, ὅτι ὁ κύριος συνέθεσε μουσικὰ ἔργα τὴν παρελθούσαν νύκτα;

— Δεκαεπτὰ στροφάς, μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— Τὸ βεβαιώνετε;

— Τὸν εἶδαν.

— Εἶδετε τὸν κύριον Βελαίρ τὴν παρελθούσαν νύκτα;

— Ἐκαμα καὶ τι περισσότερον, Ἐξοχώτατε· τὸν εἶχα κλειδωμένον.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητον! εἶπεν ὁ Λουβοά γογγύζων καὶ ἐρυθρὸς ἐξ ὀργῆς.

— Πῶς! τὸν εἶχετε κλειδωμένον; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μαιντενών.

— Βέβαια, κυρία· ἐκινδύνευσαν νὰ παρὰφρονήσω ἐκ τῆς λύπης ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἔμελλε νὰ γείνωσι τὰ γυμνάσια τῆς Γοθολίας ἀνευ τῶν χορῶν, ἔλλειψαι μουσικῆς. Ὁ κύριος Λαβερνῆ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα μουσικόν, καὶ μοῦ ἔφερε τὸν κύριον. Ὁ κύριος ὑπεσχέθη νὰ μοῦ παραδώσῃ τὴν μουσικὴν σήμερον τὴν πρωίαν.

Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη μοῦ ἐφάνη λίαν τολμηρὰ καὶ διὰ ν' ἀποτρέψω πᾶσαν κακὴν σύμπτωσιν ἐκλείδωσα τὸν μουσικόν.

— Ποῦ; ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά ἔξω φρενῶν.

— Εἰς δωμάτιον κεῖμενον παραπλεύρως ἐκεῖνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκοιμώμην.

— Καὶ ὁ κύριος εἰργάσθη εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον;

— Τὸ ἐπιβεβαιῶ, εἶπεν ὁ Λαβερνῆ, διότι δὲν ἔφυγα ἀπὸ πλησίον του.

— Προσθέτω δέ, εἶπεν ὁ Ρακίνας, ὅτι τὸ κατόρθωμα ἐγένετο, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος σήμερον τὴν πρωίαν ἔφερα τὸ πρόγευμα εἰς τὰ δύο πτηνά, τὰ ὁποῖα εὕρισκοντο κλεισμένα εἰς τὸν κλωβόν, ἡ ἀηδὼν ἐξέκόλαψε δέκα ἐπτὰ μελωδίας, τῶν ὁποίων ἐλπίζω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ δοκιμάσῃ τὸν θρησκευτικόν καὶ περιπαθὴ τόνον.

— Τί λέγει ὁ ἐπίσκοπος τῆς Τροίας; ἠρώτησεν ὁ Λουβοά παράφρων σχεδὸν ἐκ τῆς θλίψεως. Ἦτο καὶ ὁ σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος κλεισμένος ἐπίσης εἰς τὸ περίφημον δωμάτιον;

— Ὁχι, Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος μετ' ἀθωότητος, δὲν ἤμην με τοὺς κυρίους, διότι ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἐκτελέσω ἐν ἔργον εὐσπλαγγνίας.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Λουβοά χλευαστικῶς. Καμμίαν σύστασιν ἴσως;

— Ναί, Ἐξοχώτατε.

— Μήπως ἡ σύστασις ἀπετείνετο πρὸς τὸν κύριον Πονσαρτραίν;

— Ἀκριβῶς, Ἐξοχώτατε.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ὑπουργὸς ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως.

— Καὶ τί ἐζητεῖτε παρὰ τοῦ Πονσαρτραίν, σεβασμιώτατε ἐπίσκοπε; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'.

— Νὰ μοῦ κάμῃ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ εἰς φυλακὴν, ὀλιγώτερον αὐστηράν, μίαν ταλαίπωρον γυναῖκα, καθειργμένην εἰς τὴν Βαστίλιν.

— Καὶ τί ἀναμειγνύεσθε σεῖς; ἀνέκραξε βαναύσως ὁ Λουβοά.

— Ἐξοχώτατε, ἔχει καθήκον πᾶς ἱερωμένος νὰ εἶνε φιλεύσπλαγχος.

— Ἀποκαλεῖτε εὐσπλαγγνίαν τὴν ἀντίστασιν κατὰ τῶν χωροφυλάκων καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῆς δεσμώτιδος;

— Τὴν ἤρπασαν! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος μετ' ἀστραπῆς χαρὰς φωτιστάσης τὴν μορ-

φὴν τοῦ ᾧ! τόσῳ τὸ καλλίτερον· ἡ καὶ μὲν ἡ νέα!... ἰδοὺ ὁποῦ ἠλευθερώθη.

— Ἀκούετε, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Λουδοῦ τραυλίζων ἐν τῷ θριάμβῳ τῆς μανίας του, ἰδοὺ πῶς ἀψηφούν τοὺς νόμους.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ μονάρχης πρὸς τὸν Ἰασπίνον, πῶς σὰς ἐνδιαφέρει τόσον αὐτὴ ἡ δεσμώτις;

— Οὐδὲν φυσικώτερον, Μεγαλειότατε· εἶνε σύζυγος τοῦ βαπτιστικοῦ μου καὶ τὴν ἐνύμφευσά ἐγὼ ἰδοὺ διατὶ παρεκάλεσα τὸν κύριον Πονσκαρτρίν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ διατὶ σήμερον χαίρω διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της.

Ἀπέναντι τῆς εὐαγγελικῆς ἐκείνης ἀπλότητος καὶ τῆς ἀκατανίκητου ἀφελείας, ὁ βασιλεὺς κατεπραύνη καὶ ἡ μορφή του ἠθρίασεν. Ὁ Λουδοῦ καὶ αὖθις καταβληθεὶς ἀπέμεινε κατησχυμμένος.

Ἐλαβε τὴν ἔλθειν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, καὶ τὴν διέσχισεν εἰς μυρία τεμάχια, ἅτινα διεσκόρπισεν εἰς τὸν ἄέρα μετ' ὀργίλου κινήματος.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Ρακίαν ἐκθαμβὸν καὶ τρέμοντα δι' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνήν, δὲν συνεθέσατε, νομίζω, παρὰ μίαν μόνην κωμωδίαν μέχρι τοῦδε· γράψατε καὶ ἄλλας· θὰ εὐδοκιμήσετε θαυμάσια!

— Πῶς εἶπετε, Ἐξοχώτατε; ἐψέλλισεν ὁ ποιητὴς ἐπτοημένος.

— Εἴχετε τὸ κλειδίον τοῦ δωματίου ὅπου εἰργάζεται ὁ μουσικὸς ὁ μελοποιήσας τὰς δεκαεπτὰ στροφάς;

— Δὲν ἐννοῶ, Ἐξοχώτατε.

— Μελετήσατε αὐτὸ τὸ μέσον καὶ χώσατέ το. εἰς τὴν πρώτην κωμωδίαν, τὴν ὁποίαν θὰ γράψετε.

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν ὁ Λουδοῦ, ὑπεκλίθη καὶ ἐγένετο ἀφαντος βήματι ταχεῖ, σχεδὸν τρέχων.

— Τί ἔχει ὁ κύριος Λουδοῦ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία κρυφίως τὸν βασιλέα· δὲν παρετηρήσατε ὅτι εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς; μήπως παρεφρόνησεν;

— Θὰ ἐπαγρυπνήσω ἐπ' αὐτοῦ, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὰ γυμνάσια τῆς Γοθολίας μὲ τοὺς χορούς, ἀνέκραξεν ὕψιλοφῶνως ἡ μαρκησία.

Ὁ Βελαιρ καὶ ὁ Γεράρδος βλέποντες φεύγοντα τὸν φοβερόν ὑπουργόν, ἀντήλαξαν βλέμμα περικλειόν πολλὴν σημασίαν.

— Τέλος πάντων ὅμως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν μαρκησίαν, ἐξηγήσατέ μου τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατελήφθη ὁ Λαθερνῆ, ὅπως ἀνέυρη μουσικὸν διὰ τὸν Ρακίαν καὶ νὰ κλεισθῇ μετὰ τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ μίαν ὁλόκληρον νύκτα· μοῦ φαίνεται μελομηνία πολὺ ἀλλόκοτος.

— Καθόλου, Μεγαλειότατε· ἡ δεσποινὶς βὰν Γκράφτ δὲν ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον τῆς Σαλώμης; καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ μνηστὴρ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς μνηστῆς του; Ὁ κύριος Καὺλόνς δὲν ἐπραξε τὸ αὐτὸ διὰ τὴν ἀνεψιάν του, ὅτε παρεστάθη ἡ Ἑσθήρ; Εἶνε λοιπὸν τόσῳ παράδοξον ὅτι ὁ κύριος Λαθερνῆ, ὅστις γνωρίζει τὸν ἐξαίρετον αὐτὸν μουσικόν, τὸν ἀνεζητή-

σεν ἐν σπουδῇ, τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Ρακίαν, καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐργασθῇ; γνωστὸν εἶνε ὅτι οἱ μουσικοὶ εἶνε ὀκνηροί. Τέλος δὲν δύναται τις νὰ ἐκπλαγῇ ἀνδιήθη τὴν νύκτα παρακινῶν τὸν φίλον του νὰ ἐργασθῇ ἐξ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὴν μνηστῆν του. Θὰ μοῦ εἴπητε μετ' ὀλίγον, ὅταν ἀκούσετε τὴν δεσποινίδα βὰν Γκράφτ, ἂν ὁ κύριος Λαθερνῆ εἶχεν ἄδικον.

— Ἐχετε δίκαιον, ὅπως πάντοτε, κυρία· αὐτὸς ὁ Λουδοῦ εἶνε διεστραμμένον πνεῦμα.

Ὁ Ἰασπίνος ἐστέναξε μακαρίως. Ὁ Ρακίανς πλησιάσας πρὸς τὴν μαρκησίαν, — Μήπως εἶχα τὸ ἀτύχημα, ἠρώτησε, ν' ἀπαρέσω πρὸς τὸν κύριον Λουδοῦ;

— Τί σημαίνει; ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τόνου δεινόντος πᾶσαν τὴν κατὰ τοῦ Λουδοῦ δυσμενῆ αὐτοῦ διάθεσιν. Ἀρκεῖ ν' ἀρέσκετε εἰς ἐμέ, κύριε Ρακίαν!

Ἐπειδὴ δ' εὐρίσκοντο πλησίον τοῦ κτιρίου τοῦ Σαίν-Σύρ, ἡ συνδιάλεξις ἔληξεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ἐν τούτοις ὁ Λουδοῦ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξάν του, παρέλαβε μετ' αὐτοῦ ἕνα θεράποντα καὶ διηύθυνε τοὺς ἵππους μετὰ τάχους πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Βερσαλλίων.

Δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ· εἶχε μαντεύσει τὸ στρατήγημα τῶν δύο νέων. Ὁ Ἰασπίνος ἐπορεύθη νὰ ζητήσῃ τὴν μεταφορὰν τῆς Βιολέττας. Ὁ Γεράρδος ὠδήγησε τὸν Βελαιρ εἰς τὸν Ρακίαν· οὗτος ἐκλειδώσε καλῇ τῇ πίστει τὸν μουσικόν· ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαιρ ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὸ παράθυρον, δραμόντες νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν δεσμώτιδα καὶ ἐπανελθόντες τὴν πρωίαν εἰς τὴν φυλακὴν των. Ναί· ὁ ὑπουργὸς εἶχε μαντεύσει πάντα ταῦτα. Ἀλλὰ πῶς νὰ τ' ἀποδείξῃ καὶ διατὶ νὰ τ' ἀποδείξῃ; Ἦσαν ἐκ τῶν τιναγμῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐξάντλουσι τὸν ἀθλητὴν· ἦσαν ἐκ τῶν ἐπιμόνων ἐκείνων κυμάτων, ἅτινα πνίγουν τὸν κολυμβητὴν. Ὁ Ἰασπίνος, ὁ Γεράρδος, ἡ Βιολέττα, ἡ μαρκησία ἦσαν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους συνωμώσαντος ὁλοκληροῦ κατὰ τοῦ Λουδοῦ. Μετ' αὐτοὺς ἤρχετο ὁ ἐκ Σαλὼν μάγος, ὁ συμβουλευσας τὴν εἰρήνην εἰς τὸν βασιλέα. Ὁπισθεν ὅλων αὐτῶν ἤρχετο ὁ βασιλεὺς γηράσκων καὶ τὸ μυσαρὸν φάντασμα τῆς εἰρήνης μὲ τὸν θαλὸν τῆς ἐλαίας, ὅστις ἐνεποιεῖ εἰς τὸν Λουδοῦ τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἣν παράγει τὸ ραντιστήριον τοῦ ἱερέως εἰς τὸν ἐξορκιζόμενον δαίμονα.

Πῶς ν' ἀνθέξῃ εἰς τόσους κλονισμούς; Πῶς ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀόρατον ἐκείνην γυναικεῖαν ἰσχύν, ἥτις κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπλεκε καὶ μίαν βροχίδα τοῦ δικτύου, ἐν ᾧ ὁ Λουδοῦ ὤφειλε θάπτον ἢ βράδιον νὰ ἐμπλακῇ;

Οἱ ἵπποι ἐν τούτοις ἔτρεχον εἰς τὴν ὁδὸν μετὰ τοιοῦτου πατάγου, ὥστε ὁ θεράπων, καίπερ ἐγγύτατα τοῦ κυρίου του, οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ ἐξ ὧν αὐτὸς ἔλεγε γογγύζων ἀρεκτὰ μεγαλοφῶνως.

Φθάσας εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐν Βερσαλλίαις ὁ Λουδοῦ, ἔρριψε τὰ ἡνία εἰς τὰς

χεῖρας τοῦ θεράποντος καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Μόλις παρετήρησεν, ὅτι ἡ κλίμαξ καὶ οἱ ἀντιθάλαμοι ἔβριθον πλήθους, εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ γραφεῖον ἐπελήφθη πάραυτα μετὰ νευρικῆς ἐξάψεως τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν σημειώσεών του.

Ἐκρούσε τοὺς διαφόρους κωδωνίσκους, προσκαλὼν ἐνταυτῷ ὅλους τοὺς ὑφισταμένους του.

— Ν' ἀναζητηθῇ ἀμέσως ὁ Δεβῶτ! ἀνέκραξε καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης.

Ὁ Λουδοῦ ἐκράτει τὴν γραφίδα, ἐκ πτεροῦ χηνός, ἥτις διέτρεχε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ χάρτου μετ' ἀπαισίου τριγμοῦ. Οἱ χονδροὶ καὶ ἐπιμήκεις χαρακτῆρες τῆς γραφῆς τοῦ ὑπουργοῦ ἐκάλυπτον ταχέως τὰς σελίδας ἀναμειγμένοι μετ' ἀριθμῶν, οὓς ἠρύετο μετὰ καταπληκτικῆς εὐκολίας ἐκ βιβλίου ἀνοικτοῦ, ἐμπροσθέν του κειμένου.

Οἱ γραμματεῖς ὄρθιοι καὶ ἀργοὶ ἀνέμενον νὰ δοθῇ αὐτοῖς ἐργασία.

— Ἐνα ταχυδρόμον! ἀνέκραξεν.

Ὁ Λουδοῦ ἀνέγνωσεν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐσφράγισεν ἰδιοχειρῶς τὸ πρῶτον ἐγγράφον. Καὶ δεύτερον τοιοῦτο διεξεπεραιώθη μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος. Ἡ γραφὴ φρενιτιωδῶς ἐπέτα, καθόσον δὲ ὁ χάρτης ἐπληροῦτο καὶ ἡ χολὴ ἐξητμίζετο ἀπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ καταχρονίου ἀνδρός καὶ χαρᾶς ἀπαισίου λάμψις ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν του. Ἐγραψεν ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ δευτέρου τούτου ἐγγράφου.

— Ἄλλον ἕνα ταχυδρόμον! ἀνέκραξεν αὖθις, ἀφοῦ ἐπέθηκε τὴν εὐρεῖαν σφραγίδα του ἐπὶ τοῦ ζέοντος ἰσπανικοῦ κηροῦ. Ἦλθεν ὁ κύριος Δεβῶτ;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε· ἀναμένει εἰς τὸν προθάλαμον πρὸ ὀλίγου.

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Εἰς ὑπασπιστῆς ἐνεφανίσθη.

— Οἱ ταχυδρόμοι εἶνε ἐτοιμοί, Ἐξοχώτατε, εἶπεν.

— Ἄς ἔλθουν νὰ τοὺς παραδώσω ἰδιοχειρῶς τὰ ἐγγράφα. Ἐξέλθετε ὅλοι!

Πάντες ἀπεσύρθησαν.

Ὁ Δεβῶτ εἰσῆλθεν ὡχρὸς καὶ τρέμων.

— Ἄ τοῦ λόγου σου εἶσαι; εἶπεν ὁ ὑπουργός· ἡ τύχη σου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ μοῦ ἀπαντήσης.

— ὦ, Ἐξοχώτατε! εἶπε θρηνηδῶς ὁ ἀνθρωπίσκος, λαμπρὰ εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ἡ τύχη μου καὶ ἡ περιουσία μου, ἂν ἀληθεύει ὅτι σκοπεύετε νὰ τεθῇ φόρος ἐπὶ τῶν κεφαλαιούχων καὶ προμηθευτῶν. Αὐτὸ διαδίδεται.

— Γνωρίζει ἤδη τὰ πάντα! ἐψιθύρουν ὁ Λουδοῦ. Πῶς λοιπόν;... ὑπάρχουσι κατάσκοποι, ὅφεις εἰσχωροῦντες καὶ μέχρι τοῦ χαρτοφυλακίου μου!

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχώτης δὲν θὰ κάμῃ καμμίαν ἐξαίρεσιν ὑπὲρ ἐμοῦ; εἶπεν ὁ Δεβῶτ συνενῶν ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας. Θὰ καταστραφῶ.

— Θὰ ἴδωμεν· ἀλλὰ γείνου πρῶτον ἄξιός αὐτῆς.

— Εἶμαι ἐτοιμός, Ἐξοχώτατε.

— Ν' ἀναχωρήσης ἀμέσως.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.
 — Μὲ μίαν ἀμαξάν.
 — Ἐχω τὴν ἰδικήν μου.
 — Εἰς Λαβερνή.
 — Ἄ!
 — Θὰ ἐπισκεφθῇς τὸν παραλυτικὸν ἐκείνον ἱατρὸν, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ὠμίλησες εἰς Μόνες, καὶ ὅστις γνωρίζει, ὡς λέγεις, τόσα πράγματα.
 — Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.
 — Θὰ τοῦ προτείνης νὰ ἔλθῃ εἰς Παισιούς.
 — Θ' ἀρνηθῇ.
 — Καὶ δι' αὐτὸ σοῦ λέγω νὰ ἔχῃς ἀμαξάν. Θὰ τὸν ἐμβάσης μέσα διὰ τῆς βίας καὶ θὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ.
 — Ἀλλά, Ἐξοχώτατε ; ...
 — Χωρὶς νὰ σὲ ἰδῇ κανεὶς.
 — Ὡ!
 — Χωρὶς κανεὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τίποτε.
 — Ἐξοχώτατε!
 — Σοῦ δίδω προθεσμίαν ἑξ ἡμερῶν.
 — Ὡ, Ἐξοχώτατε ! εἶνε ἑκατὸν πενήντα λεῦγαί !
 — Κάμε νὰ σκάσουν ἑκατὸν πενήντα ἵπποι καὶ ὑπάκουσε !
 — Ὁ ὑπάσπιστής ἔκρουσε τὴν θύραν.
 — Οἱ ταχυδρόμοι, εἶπεν.
 — Ὁ Λουδοῦ ἀγέρθη καὶ ἔλαβε τοὺς φακέλλους ἰδὼν τοὺς δύο εὐνοούμενους τοῦ ταχυδρόμου, ἀετοὺς ὡς πρὸς τὸ θάρος καὶ χελιδόνες ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα.
 — Σὺ, Ζολυῶ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν πρῶτον, θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κατινά. Τρέξε μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα καὶ θὰ ἔχῃς δῶρον πενήντα λουδοβικίαν ἂν ὁδοιπορήσῃς ἡμέραν καὶ νύκτα.
 — Ὁ ταχυδρόμος ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς κομιζὼν τὸν φάκελλον.
 — Σὺ, Μπονφές, εἶπε πρὸς τὸν δεύτερον, τρέξε εἰς Βασιλείαν εἰς τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συμβούλιον· τρέξε ὡσὰν πουλί ! Ἐχεις ἑκατὸν λουδοβικία δῶρον ἂν κάμῃς μόνον τρεῖς ἡμέρας.
 — Ὁ δεύτερος ταχυδρόμος κατῆλθε δρομαῖος τὴν κλίμακα.
 — Πῶς, Δεβῶτ ! εἶπεν ὁ Λουδοῦ στρεφόμενος· ἀκόμη δὲν ἔφυγες ; .. Γρήγορα, γρήγορα ! ...
 — Καὶ ὤθησε τὸν προμηθευτὴν ἐκτὸς τοῦ γραφείου του.
 — Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη κρότος ἀμάξης ἀπομακρυνομένης καὶ ἐνταυτῷ διπλοῦς καλψασμὸς ἵππων.
 — Ἄ ! εἶπε τότε ὁ Λουδοῦ, ἐπιθυμεῖς, αὐθέντα μου, νὰ συνομολογήσῃς τὴν εἰρήνην καὶ ν' ἀποπέμψῃς τὸν ὑπέρτερον σου ! Ἀχάριστε ! ... Ἄ ! ἐπιθυμεῖς νὰ σβέσῃς τὰς πυρκαϊάς ! ... Ἔστω ! προσπάθησε τώρα νὰ σβέσῃς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Κατινά θ' ἀνάψῃ τώρα εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα πάσης πόλεως τῆς Σαβοΐας. Σβέσε την ! ... Σοῦ προσφέρω πρὸ τοῦτο ποταμὸν αἵματος, ὅστις θὰ χυθῇ ἀπὸ τῆς Βασιλείας, μέχρι τῆς ἄλλης ἐσχάτης τῆς Εὐρώπης. Σὺ δέ, γλυκυτάτη δέσποινα, ἔκαμες νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ Σκλὼν εἰς μάχος, ὅστις διηγῆται εἰς τὸν βασι-

λέα τ' ἀπόκρυφα τῆς πρώτης αὐτοῦ συζύγου. Ἐγὼ θὰ φέρω κάποιον ἀπὸ τὸ Λαβερνή, ὅστις νὰ διηγῆται εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τ' ἀπόκρυφα τῆς δευτέρας τοῦ παλλακίδος.

Πόλεμος ἔξω ! .. Πόλεμος ἐντὸς τῶν Βερσαλλιών ! .. Πόλεμος πανταχοῦ ! .. Τῇ ἀληθείᾳ, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ διατηρηθῇ καὶ εἰς ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν διὰ τόσους πολέμους !

Ἐπεστὶ συνέχεια.

Εἰς τὸ πρῶτον :

Οἱ Τυφλοὶ

Διήγημα Charles Nodier

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὡστε εἰσθε τελεία, ἀνέκραζεν ὁ Μουριατίν, καὶ σὰς θαυμάζω εἰλικρινῶς. Ὁραία γυναῖκα, ν' ἀγαπᾷ τὴν καλοφργίαν εἶνε σπάνιον πράγμα.

— Θὰ σὰς ἐνθουσιάζω. Μάθετε ὅτι ἔχω οἶνους εἰς τὸ ὑπόγειόν μου ἀριστουργημα. Καὶ τόρκα πιστεύω ὅτι δὲν θὰ διαστάσετε νὰ ἔλθετε νὰ γευθῆτε τοὺς οἶνους μου.

Ὁ Βορισῶφ οὐδὲ λέξιν εἶπεν ἂν καὶ ὁ σύντροφός του τὸν συνεβουλεύθη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἦθελε μὲν νὰ δειπνήσῃ μετὰ τῆς ὠραίας μελαγχροίνης, ἀλλ' ἐπρότιμα νὰ γίνῃ τοῦτο εἰς τὸ μέγαρόν του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν αὕτη μετὰ βραχείαν σιωπὴν.

Βλέπω ὅτι ἡ πρότασίς μου δὲν σὰς εἶνε εὐχάριστος.

Ἄς μὴ γίνῃ λόγος πλέον.

— Ἀπ' ἐναντίας, εἶπεν ὁ Μουριατίν, ἀπ' ἐναντίας.

Ἐγὼ πρῶτον τὴν δέχομαι ἐξ ὅλης καρδίας.

— Ὁ φίλος σας δὲν εἶνε διατεθειμένος καθὼς σεῖς, καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸν κατηγορήσω ὅτι εἶνε τόσον ἐπιφυλακτικός. Μόλις μὲ γνωρίζει καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, ποῦ ὁ μηδενισμὸς εἶνε εἰς τὴν ἀκμήν του, ἔχει δίκαιον νὰ ᾔνῃ φρόνιμος.

— Καὶ τί κοινὸν ἔχει ὁ μηδενισμὸς μετὰ τὴν ἀξίολογον πρότασίν σας ;

— Τί ! καὶ ποῖος σὰς λέγει ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι μηδενίστρια, κλέπτρια, ἐπὶ τέλους, καὶ ὅτι σὰς εἶπα ὅτι ἔκαμα συνένοχόν μου ἐκείνον τὸν νέον ; Δὲν εἶνε λοιπὸν δύσκολον νὰ ἔχω συνωμῶσει μετὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦς.

— Μὰ τί εὐχάρισται αἰσθάνεσθε νὰ μὰς πειράζετε ;

— Ὁμιλῶ σοβαρώτατα.

— Ὡστε ἰσχυρίζεσθε καὶ θέλετε νὰ μὰς πείσετε, ὅτι ἂν ἠρχόμεθα σπῖτι σας θὰ κατελαμβανόμεθα ὑπὸ τῶν ἐπανάστα-
 τῶν, εἶπε γελῶν ὁ Μουριατίν.

Πῶς δὲν μὰς εἶπατε ἀκόμη ὅτι θὰ μὰς περιποιηθῆτε, καθὼς καὶ ἡ Λουκρητία Βοργία τοὺς προσκεκλημένους της.

— Αἱ γυναῖκες μηδενίστριαι, εἶνε ἱκαναὶ διὰ πάντα, ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης τὸ εἶπεν, ἀπήντησεν εὐθύμως ἡ κυρία δὲ Γάρος, διὰ πάντα, ἀκόμη καὶ διὰ νὰ προσφέρωσι δηλητηριασμένον οἶνον εἰς τοὺς ἐχθροὺς των.

— Ἀγαπητὴ κυρία, εἶπεν ὁ Βορισῶφ λαβὼν ἤδη τὴν ἀπόφασίν του, μοῦ ἀποδίδετε ἰδέας, αἰόποται ποτὲ δὲν μοῦ ἐπῆλθον. Ἐσιώπησα ἕνεκα διακρίσεως. Εἶμαι ὅμως ἔτοιμος νὰ σὰς ἀκολουθήσω παντοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ δειπνήσω μαζὺ σας, ἀδιάφορον ποῦ, καὶ ἄς ᾔνῃ ἐκεῖ ὅλοι οἱ συνωμῶται τοῦ κόσμου.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραζεν ἡ ὠραία μελαγχροινή. Λοιπὸν ἀποφασίζετε ;

— Βέβαια, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι δὲν φοβοῦμαι τὰς ἐταιρίας, μὲ τὰς ὁποίας θέλετε νὰ μὲ φοβήσετε, σὰς λέγω ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν προσκαλέσετε ἀπόψε τὴν κλέπτριαν αὐτὴν καὶ τὸν νέον σύμμαχόν της.

— Εὐγε. Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἂν ἐγνώριζα ποῦ εἶνε οἱ συνδαιτυμόνες αὐτοί, θὰ τοὺς παρεκάλουν νὰ ἔλθουν ἀπόψε.

Εἶνε πολὺ εὐθυμοὶ. Θὰ ἦτον ἀριστουργημα. Δυστυχῶς ὅμως ἔφυγαν καὶ δὲν ἤξεύρω τί ἀπέγιναν. Ἡ γυνὴ ἴσως συνελήφθη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ ἐστάλῃ βεβαίως εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ὁ δ' ἐραστής θὰ ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἂν δὲν ἠτοκτόνησε. Ἄς τοὺς ἀφήσωμεν ὅμως κατὰ μέρος, διότι θὰ δειπνήσωμεν χωρὶς αὐτούς.

— Μὰ ποῖαν ὥραν ; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν.

— Ναί . . . μετὰ τὸ θέατρον ; τί λέγετε, συνταγματάρχα.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Βορισῶφ ὑποκλινόμενος.

— Θὰ σὰς φανῶ πολὺ ἀδιάκριτος μὲ ὅ,τι θὰ σὰς εἰπῶ.

— Πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐφθασα ἐδῶ εἰς τὰς πέντε καὶ μόλις εἶχα καὶρὸν νὰ ἐνδυσθῶ καὶ νὰ πάγω εἰς τὴν λέσχην νὰ εὕρω τὸν φίλον μου Βορισῶφ. Εἵχαμεν τόσα πράγματα νὰ ποῦμε, ὥστε ἐλησμόνησαμεν νὰ γευματίσωμεν.

— Διὰ νὰ ἔλθετε εἰς τὸ μελόδραμα ; Ἀγαπάτε πολὺ τὴν μουσικὴν λοιπόν ;

— Εἶχα τηλεγραφῆσαι ἀπὸ τὴν Πετροῦπολιν νὰ μοῦ κρατήσουν δύο θέσεις . . . φαντασία ἀπόντος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν παρισινὸν βίον χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτόν τῆς ὥρας, καὶ ἐσυλλογιζόμην ὅτι ὁ φίλος μου Βορισῶφ θὰ μοῦ ἔκαμνε συντροφίαν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθην ποτὲ ὅτι ὁ σιδηρόδρομος θὰ καθυστέρησεν δύο ὥρας.

— Ὡστε ἂν δὲν μὲ συναντᾷτε ἐδῶ.

— Ἦλθαμεν εἰς τὸ μελόδραμα διὰ νὰ εὕρωμεν παλαιούς φίλους, ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδένα εἶδαμεν, καὶ μετὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν θὰ ἐπηγαίναμεν κάπου νὰ δειπνήσωμεν.

— Πολὺ καλὰ, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀνταμείψω διὰ τὴν εἰλικρινείαν σας δὲν θὰ πε-